Pașii profetului
1921

* PAN
Acoperit de frunze veștede pe-o stâncă zace Pan.
E orb și a bătrân.
Pleoapele-i sunt cremene,
zadarnic cearc-a mai clipi,
căci ochii-i s-au închis - ca melcii - peste iarnă.
Stropi calzi de rouă-i cad pe buze:
unu,
doi,
trei.
Natura își adapă zeul.

Ah, Pan!
Îl văd cum își întinde mâna, prinde-un ram
și-i pipăie
cu mângâieri ușoare mugurii.

Un miel s-apropie printre tufișuri.
Orbul îl aude și zâmbește,
căci n-are Pan mai mare bucurie
decât de-a prinde-n palme-ncetișor căpșorul mieilor
și de-a le căuta cornițele sub năstureii moi de lână.
Tăcere.

În juru-i peșterile cască somnoroase
și i se mută-acum și lui căscatul.
Se-ntinde și își zice:
"Picurii de rouă-s mari și calzi,
cornițele mijesc

Paşii profetului

1921

* PAN
Acoperit de frunze veştede pe-o stâncă zace Pan.
E orb şi a bătrân.
Pleoapele-i sunt cremene,
zadarnic cearc-a mai clipi,
căci ochii-i s-au închis - ca melcii - peste iarnă.
Stropi calzi de rouă-i cad pe buze:
unu,
doi,
trei.
Natura îşi adapă zeul.

Ah, Pan!
Îl văd cum îşi întinde mâna, prinde-un ram
şi-i pipăie
cu mângâieri uşoare mugurii.

Un miel s-apropie printre tufişuri.
Orbul îl aude şi zâmbeşte,
căci n-are Pan mai mare bucurie
decât de-a prinde-n palme-ncetişor căpşorul mieilor
şi de-a le căuta cornitele sub năstureii moi de lână.
Tăcere.

În juru-i peşterile cască somnoroase
şi i se mută-acum şi lui căscatul.
Se-ntinde şi îşi zice:
"Picurii de rouă-s mari şi calzi,
cornitele mijesc,
iar mugurii sunt plini.

Să fie primăvară?"
[1920]

* ÎNFRIGURARE

Livada s-a încins în somn. Din genele-i de stufuri
strâng lacrimi de văpaie:
licurici.

Pe coastă-n vreji de nouri
creşte luna.

Mâni tomnatice întinde noaptea mea spre tine
şi din spuma de lumin-a licuricilor verzui
ţi-adun în inimă surâsul.
Gura to e strugure-ngheţat.

Numai marginea subţire-a lunii
ar mai fi aşa de rece
- de-aş putea să i-o sărut -
ca buza ta.

Îmi eşti aproape.
Prin noapte simt o pâlpâire de pleoape.

[1921]

* AMURG DE TOAMNĂ

Din vârf de munţi amurgul suflă
cu buze roşii
în spuza unor nori
şi-aţâţă
jeraticul ascuns
sub vălul lor subţire de cenuşă.

O rază
ce vine goană din apus
şi-adună aripile şi se lasă tremurând

pe-o frunză:
dar prea e grea povara -
şi frunza cade.

O, sufletul!
Să mi-l ascend mai bine-n piept
şi mai adânc,
să nu-l ajungă nici o rază de lumină:
s-ar prăbuşi.

E toamnă.
[1919]

* VENIŢI DUPĂ MINE, TOVARĂŞI!

Prietenilor mei

Veniţi lângă mine, tovarăşi! E toamnă,
se coace
pelinul în boabe de struguri
şi-n guşe de viperi veninul.

C-un chiot vreau astăzi să-nchin
în cinstea sălbaticei mele minuni, care pleacă
lăsându-mă singur,
cu plânsul,
cu voi,
şi cu toamna.
Veniţi mai aproape! - Şi cel care are
urechi de-auzit să audă:
durerile nu sunt adânci decât atuncea când râd.
Să râdă deci astăzi în mine
amarul
şi-n hohote mari să-şi arunce pocalul în nori!

Veniţi lângă mine, tovarăşi, să bem!
Ha, ha! Ce licăreşte-aşa straniu pe cer?
E cornul de lună?
Nu, nu! E un ciob dintr-o cupă de aur,
ce-am spart-o de boltă

cu bratul de fier.

Sunt beat şi aş vrea să dărâm tot ce-i vis,
ce a temple şi-altar!
Veniţi lângă mine, tovarăşi! Ca mâne-o să mor,
dar vă las moştenire
superbul meu crania, din care să beţi
pelin
când vi-e dor de viaţă,
şi-otravă
când vreţi să-mi urmaţi! - Veniţi după mine, tovarăşi!
[1919]

* VARĂ

La orizont - departe - fulgere fără de glas
zvâcnesc din când în când
ca nişte lungi picioare de păianjen - smulse
din trupul care le purta.

Dogoare.

Pământu-ntreg e numai lan de grâu
şi cântec de lăcuste.

În soare spicele îşi ţin la sân grăunţele
ca nişte prunci ce sug.
Iar timpul îşi întinde leneş clipele
şi aţipeşte între flori de mac.
La ureche-i ţârâie un greier.
(1920)

* LEAGĂNUL

Doamnei Eugenia Brediceanu

Eram aşa de obosit
şi sufeream.
Eu cred că sufeream de prea mult suflet.

Pe dealuri zorile îşi deschideau pleoapele
şi ochii înroşiţi de neodihnă.

Pierdut - m-am întrebat:
Soare,
cum mai simţi nebuna bucurie
de-a răsări?

Şi-n dimineaţa-aceea fără somn
cum colindam cu paşi de plumb
într-un ungher ascuns am dat de-un leagăn.
Păianjenii-şi ţeseau în el măruntele lor lumi,
iar carii-i măcinau tăcerea.

L-am privit cu gândul larg deschis.
Era leagănul
în care-o mână-mbătrânită azi de soarta mea
mi-a legănat
întâiul somn şi poate-ntâiul vis.

Cu degetele amintirii
mi-am pipăit
încet,
încet,
trecutul ca un orb
şi fără să-nţeleg de ce
m-am prăbuşit
şi-n hohote
        am început să plâng deasupra leagănului meu.

Eram aşa de obosit
de primăveri,
de trandafiri,
de tinereţe
şi de râs.
Aiurind mă căutam în leagănul bătrân

cu mâinile pe mine însumi
- ca prunc.
[1920]

* GÂNDURILE UNUI MORT

De mână-aş prinde timpul ca să-i pipăi
pulsul rar de clipe.
Ce-o fi acuma pe pământ?
Mai curg aceleaşi stele peste fruntea lui în stoluri
şi din stupii mei
mai zboară roiuri de albine spre păduri?

Tu, inirnă, eşti liniştită-acum!
Mult a trecut
de când îmi răsfrângeai în pieptul scund
un soare nou în fiecare dimineată
şi-o suferinţă veche-n orişice amurg?
O zi?
Sau poate veacuri?

Un stânjen doar deasupra mea-i lumină.
Flori cu sâni de lapte îmi apasă lutul.
Să pot
eu mi-aş întinde mâna şi le-aş strânge-ntr-un mănunchi
să le cobor la mine,
dar
pământul poate nu mai are flori.

Gândul meu şi veşnicia seamănă
ca nişte gemeni.
Ce lume se va zbate azi în valurile zilei?
Ades un zgomot surd mă face să tresar.
Să fie paşii sprinteni ai iubitei mele,
sau e moartă şi ea
de sute şi de mii de ani?

Să fie paşii mici şi guralivi ai ei,
sau poate pe pământ e toamnă

şi nişte fructe coapte-mi cad rnustoase, grele,
pe mormânt,
desprinse dintr-un pom, care-a crescut din mine?

[1921]

* ÎN LAN

De prea mult aur crapă boabele de grâu.
Ici-colo roşii stropi de mac
şi-n lan
o fată
cu gene lungi ca spicele de orz.
Ea strânge cu privirea snopii de senin ai cerului
şi cântă.

Eu zac în umbra unor maci,
fără dorinţi, fără mustrări, fără căinţi
şi fără-ndemnuri, numai trup
şi numai lut.
Ea cântă
şi eu ascult.
Pe buzele ei calde mi se naşte sufletul.
[1919]

* DIN COPILĂRIA MEA

Pentru mica mea nepoţică Gigi,
căreia nu-i plac decât versurile cu rimă

Păşteam cu alţii gâştele-n arinişti.
Cu gângurit de aur îmi venea câte-un boboc
şi îmi prindea cu prietenie-n cioc
sfârcul urechii,
şi plopii tremurau, străvechii.

Când toropit priveam prin gene
cum boii se mişcau prin flori de sânziene
pe sub sălcii,

mă miram că ei nu văd
cu vârful coarnelor ca melcii,
şi boii - boii-şi rumegau căldura pe sub sălcii.

Când mă trânteam în pajişte pe spate
cu ochii către bolta în senin,
mă-nchipuiam întins cu foalele pe cer,
lin
răzimat pe coate.

Şi-mi mai aduc aminte:
într-un lan de cânepă
o sperietoare pestriţă de paseri
se sprijinea
în par, ca vânturi s-o alinte.
Ciorchine de turbări avea cercei,
o vrabie-şi făcuse cuib în pălăria ei.
Râdeau copiii toţi de ea,
dar mie mi-era milă
şi-o iubeam.

Eram mic
şi singur socoteam: ea mi-e aproapele
şi o iubeam.
Şi mă credeam un mucenic.
[1921]

* LA MÂNĂSTIRE

De trei zile luna creşte ca un fagure
de miere într-un stup.

La mânăstire vine-o babă. Zice:
"Stareţ purtător de bolţi cereşti,
să faci o rugăciune
de ieşirea sufleţelului din trup".

"Pentru cine?"

"Pentru mine."

Luna - s-a coborât pe-o biblie
şi de pe file
priveşte înapoi la chipul ei spre cer.

Cu miros de ger în lână vine un bătrân.
Îi sunt obrajii zdrenţuiţi
întocmai ca un prapur vechi:
"Părinte bun, ţi-aduc o pâne şi un strop
de vin, ca să se roage la altar blândeţea ta".

"Pentru cine?"

"Pentru turma de oiţe."

Într-un târziu, o fată. Stele care cad
sau poate-un vânt de toamn-ar şti să spună
c-a fost frumoasă fata mai demult.
Zice:
"Să ţii o liturghie, stareţ sfânt".

"Pentru cine?"

"Pentru - gândul meu."

Luna s-a-ngrădit c-un curcubeu.

[1921]

* DAŢI-MI UN TRUP, VOI MUNŢILOR

Numai pe tine te am, trecătorul meu trup,
şi totuşi
flori albe şi roşii eu nu-ţi pun pe fruntem şi-n plete,
căci lutul tău slab
mi-a prea strâmt pentru straşnicul suflet
ce-1 port.

Daţi-mi un trup,
voi munţilor,
mărilor,
daţi-mi alt trup să-mi descarc nebunia
în plin!
Pământule larg, fii trunchiul meu,
fii pieptul acestei năprasnice inimi,
prefă-te-n lăcaşul furtunilor cari mă strivesc,
fii amfora eului meu îndărătnic!
Prin cosmos
auzi-s-ar atuncea măreţii mei paşi
şi-aş apare năvalnic şi liber
cum sunt,
pământule sfânt.

Când aş iubi,
mi-aş întinde spre cer toate mările
ca nişte vânjoase, sălbatice braţe fierbinţi, î
spre cer,
să-1 cuprind,
mijlocul să-i frâng,
să-i sărut sclipitoarele stele.

Când aş urî,
aş zdrobi sub picioarele mele de stâncă
bieţi sori
călători
şi poate-aş zâmbi.

Dar numai pe tine te am, trecătorul meu trup.
[1921]

* FLORI DE MAC

În frunză de cucută-amară
îmi fluier bucuriile - şi-o nenţeleasă teamă
de moarte mă pătrunde,
cum vă privesc pe malul mării de secară,
flori de mac.

Aş vrea să vă cuprind,
că, nu ştiu cum, petalele ce le purtaţi
îmi par urzite
din spuma roşie
a unui cald şi-nflăcărat amurg de vară.

Aş vrea să vă culeg în braţe
feciorelnicul avânt,
dar vi-e atât de fragedă podoaba,
că nu-ndrăznesc,
o, nici la pieptul gândurilor mele să vă strâng.

Şi-aş vrea să vă strivesc,
că sunteţi roşii, roşii
cum n-au putut să fie pe pământ
decât aprinşii, marii stropi de sânge ce-au căzut
pe stânci
şi pe nisip în Ghetsemani de pe fruntea lui Isus,
când s-a-ngrozit de
moarte.
[1921]

* TĂMÂIE SI FULGI

Lumini scăpate din cuptor se zbat între pereţi.
Şi trupul moale ca de in curat.
şi părul ţi 1-ai uns peste-o cădelniţă-n tămâie,
fir de fir,
ca să miroşi la fel c-un patrafir.

Prin sat trec sănii grele de tăceri.
Cu genele ghicesc poteca sărutărilor de ieri.

Fulgi moi şi graşi îmi troienesc
în pace lumea ca de scrum,
şi fulgi de-aramă azvârliţi din cer
par clopoţeii atârnaţi
de gâtul paşilor de cai pe drum.

Ciobani întârziaţi pe uliţi simt
că cei cari s-au culcat
au clipe de tămâie şi de in
curat.

Curat.
[1921]

* STRIGĂT ÎN PUSTIE

Cu chiotele-ţi de lumină
şi cu-adâncul ochilor de mare,
cu urnele în lut ce ţi le lasă
nenumăratele fecioare
cutremurate-n clipa asta
de-un dor
pe minunatul tău pământ,
te chem:
vino, Lume,
vin'.
Adie-mi în ureche gânguritul de izvoare,
la cari în miez de noapte
nevăzuţi de nimeni strugurii
desprinşi din viţe ţi s-adună
să-şi umplă boabele de must,
şi-apoi - cu dărnicia to de moarte
vino,
Lume,
vin'.
Şi răcoreşte-mi
fruntea-nfierbântată
ca nisipul dogorât
pe care calcă-ncet, încet
prin pustie un profet.

[1921]

* VERSURI SCRISE PE FRUNZE USCATE DE VIE

I
HAFIS

La început - se ştie - stelele aveau pe cer
cărările cu stângăcie trase la-ntâmplare;
din arcuirea zveltă a sprâncenei tale
a-nvăţat odată Luna
să-şi arcuiască drumul ei pe boltă
- peste mare.
(1921]

II
PSALMISTUL

Când treci fără sandale pe sub tei,
porumbii adormiţi pe streşini ciuruite
se trezesc, crezând
că paşii tăi, măruntii, runt seminţe azvârlite
de-o mână bună pentru ei.
[1921]

III
ANACREON
În viţe roşii strugurii par sânii goi
ai toamnei, care se dezbracă rând pe rând
de foi.
Smulge-i tu din trunchiul lor robust
şi stoarce-i,
stoarce-i bulgărilor de pământ
în gură - ca să-ţi văd mânuţele
de dărnicie tremurând
şi degetele umede de must.
[1921]

IV
MISTICUL

Trupul tău şi sufletul, înaltul, îţi sunt
ca doi fraţi gemeni: se-aseamănă aşa de mult că
nu ştii când e unul, când e altul.
Eu nu-ţi cunosc la chipu-i numai sufletul.
De câte ori îţi întâlnesc din întâmplare trupul, nu-1
bănuiesc, nedumerit mă-ncurc şi cred că-i sufletul.

[1921]

* MOARTEA LUI PAN

I
PAN CĂTRE NIMFĂ

Cu strai de broască-n păr răsai din papură,
o undă
vrea să te cuprindă şi nisipuri prind să fiarbă.
Ca dintr-o nevăzută amforă rotundă
îţi verşi mlădie trupul gol în iarbă.

Şi vâna de la tâmple îmi zvâcneşte
ca guşa unei leneşe şopârle
ce se prăjeşte-n soare,
mişcarea ta mi-adie murmur de izvoare.

Ca pânea caldă eu te-aş frânge,
mişcarea ta mi-azvârle clipe dulci în sânge.

Nisipuri prind să fiarbă.

Vară,
soare,
iarbă!
[1921]

II
ZEUL AŞTEAPTĂ
Prin mirişte se joacă

şoareci şi viţei,
iar viţele de vie
ţin în palme
brotăcei.
C-o păpădie
între buze
o aştept să vie.
Nu vreau decât
să-mi port curate
degetele răsfirate
prin părul ei,
prin părul ei
şi-apoi prin nori
s-adun din ei
ca dintr-un caier
fulgerele-aşa cum toamna
strângi din aer
funigei.
[1921]

III
UMBRA

Pan rupe faguri
în umbra unor nuci.

E trist:
se înmulţesc prin codri mânăstirile,
şi-1 supără sclipirea unei cruci.

Zboară-n jurul lui lăstunii
şi foile de ulm
răstălmăcesc o toacă.
Subt clopot de vecerne Pan a trist.
Pe-o cărăruie trece umbra
de culoarea lunii
a lui Crist.
[1921]

IV
PAN CÂNTĂ

Sunt singur şi sunt plin de scai.
Am stăpânit cândva un cer de stele
şi lumilor
eu le cântam din nai.
Nimicul îşi încoardă struna.
Azi nu străbate-n grota mea
nici un străin,
doar salamandrele pestriţe vin
şi câteodată:
Luna.
[1921]

V
PĂIANJENUL

Gonit de crucile sădite pe cărări
Pan
s-ascunse într-o peşteră.
Razele fără de-astâmpăr se-mbulzeau
şi se-mpingeau cu coatele s-ajungă pân' la el.
Tovarăşi nu avea,
doar un păianjen singurel.
Iscoditor, micuţul îşi ţesuse mreaja de mătase în urechea lui.
Şi Pan din fire bun
prindea ţânţari celui din urmă prieten ce-i rămase.
Treceau în goană toamne cu căderi de stele.

Odată zeul îşi cioplea
un fluier din nuia de soc.
Piticul dobitoc
i se plimba pe mână.
Şi-n scăpărări de putregai
Pan descoperi mirat
că prietenul avea pe spate-o cruce.
Bătrânul zeu încremeni fără de grai
în noaptea cu căderi de stele

şi tresări îndurerat,
păianjenul s-a-ncreştinat.

A treia zi şi-a-nchis coşciugul ochilor de foc. Era acoperit cu promoroacă
şi-amurgul cobora din sunetul de toacă. Neisprăvit rămase fluierul de soc.

[1921]

* PUSTNICUL

I
Muntele Golgota. Întuneric. Un soare mic se vede sângeriu prin pâclă deasă. Pe-o stâncă şade Lucifer cu aripi de liliac, cu ochii luminoşi de fosfor. Priveşte
neclintit parcă ar asculta ceva-n tăcere.

LUCIFER

Nu s-aude-n larg decât mişcarea
pământului prin lume.

Cu aripile sprijinite-n pietre-aştept
de-un veac aici.
Când am urcat cărarea
părea că duc în spate-o cruce grea,
şi spini ce atârnau în aer mă-nţepau pe frunte.

Dacă semnele nu mint,
călcâile îmi odihnesc
pe stâncile spânzurătorilor.

SPIRITUL PĂMÂNTULUI
o voce din adânc

Cu nouri grei de păcură m-am învălit
şi c-un potop de fulgere topit-am asprele verigi
în care ferecat păzeam adâncul lumii.

De-acum îmi sunt stăpân
şi pribegind prin cosmice vâltori
într-un avânt de flacări voi înfrânge
stavila ce mă desparte de tărie.
Din veci mă arde-acelaşi gând:
să fii pământ - şi totuşi să luceşti ca stea!
Mă bate-n piept al mării val,
s-apropie izbânda mea.

LUCIFER
Din când în când din scoica ta de lut
te-aud,
Duh cârtitor,
cum blestemi omenescul neastâmpăr făr' de spor.

SPIRITUL PĂMÂNTULUI

O clipă i-am crezut arhangheli
în spadă şi-n privire crunţi,
cu suflete
ca nişte munţi.
În al nădejdii zbor
le-am dat ogorul meu, ca să-1 ridice-n cer,
şi doar cu stârvuri m-am ales
pe urma lor.

LUCIFER

Din adâncimea ta te plângi
că-n bine ei au fost pitici,
din înălţimea mea regret
că-n rău au fost cam tot aşa de mici.

SPIRITUL PĂMÂNTULUI
Aş vrea din mare să stârnesc un vânt,
în lună să le spulber ţintirimele
şi urnele de scrum
adăpostite în pământ.

LUCIFER

tace

Un fulger luminează întreg orizontul.

Către cer:

De-un veac tot stau aici.
Stăpâne, poţi începe:
morţii ne aşteaptă!
O vorbă de le zici,
spre Tine ei se-ndreaptă
răsărind din neguri,
răsărind din stepe,
Stăpâne, poţi începe!

Alt fulger
Întunericul creşte, ochii lui Lucifer luminează ca două stele gemene. După un răstimp apare Adam. Suie cărarea şi ajuns în vârful Golgotei suflă în bucium în cele patru părţi ale 1umii. Un al treilea fulger.

II
Un cimitir cu cruci de lemn. Întuneric de amurg. Vântul vâjie prin plopii din faţa unei clopotniţe şi mişcă din când în când clopotul.
S-apropie spiritul - alburiu, străveziu, astral - al Pustnicului. Trece printre cruci.

SPIRITUL PUSTNICULUI

Speriat de-nţelepciunea caldă, plină de ispite,
ce mi-o şoptea-n urechi
frumuseţea lumilor - am căutat deşertul.
M-am ascuns în scorburi de leproşi
ori vizuini înguste,
şi numai faguri proaspeţi mi-au fost hrana
şi lăcuste.

Vânturi de nisip mi-au ars pleoapele-nroşite
şi vulturi galbeni s-adunau cunună-n jurul meu

ca-n preajma unui stârv.

De lungi mătănii mi s-au îngroşat genunchii
la fel cu ai cămilelor
ce zac pe aşternut de piatră.
Şi ani şi ani - statornic - trupul mi 1-am biciuit
cu râsul şi ocara tuturor
sălbaticelor mele gânduri aspre ca de foc.

S-aude dangătul ruginit al clopotului.

Nici vii,
nici morti.
Un vânt pustiu dă pinteni clopotului greu
ce-a mai rămas în turn.

Pe cine-ar mai putea să cheme?
Au răsărit de prin morminte trupurile reci
ca primăvara mugurii din ramuri
şi numai eu colind din cimitir în cimitir
şi nicăieri nu-mi aflu oasele împrăştiate
ca florile de prun, curate, albe în noroi.

Le-am căutat prin peşteri şi prin fund de ape,
prin umede progădii la răscruci
şi pe sub lespezi vechi de mânăstiri,
dar nu mi le-am găsit.

S-apropie de-un mormânt, îi smulge cu putere crucea de lemn şi priveşte cercetător înăuntru. Rând pe rând scoate şi celelalte cruci. La unul dintre morminte cade în genunchi şi scurmă cu mânile în iarbă.

Pământule, dă-mi trupul înapoi,
Pământule tâlhar, de ce mi 1-ai furat,
de ce mi 1-ai ascuns în sânul tău de sloi?
De 1-am hulit
a fost al meu:
dă-mi trupul, trupul înapoi!

III

În spaţiul nespaţial al cerului. Nouri. Lucifer stă tăcut în lumină, roşu ca de foc şi ascultă.

VEŞNICUL

nevăzut

Eu sunt marea şi izvorul şi sunt bun,
Eu sunt marea şi izvorul şi sunt drept.

CORUL CELOR BUNI

ascunşi în lumină

Mantaua bolţii largi Tu o purtai pe umeri,
noi ne ţineam cu mânile de cer
cum prunci neştiutori se ţin
de haina mumelor pe drum.
Şi ne rugam:
Stăpâne blând, nu ne uita!
Azi clipele de-ndemnuri bune ni le numeri
şi surâzând ne chemi la dreapta Ta.

OSÂNDIŢII

în întuneric

Parc-am păşi pe capete de şerpi,
vârtejuri de pucioasă - măzărichea iadului
ne-ncolâcesc picioarele.
Prăpăstiile scuipă-n calea noastră
şuier de năpârci.
În hohot dracii de pe muchi ne-ntâmpină
cu flori de spânz
şi mătrăgună,
stupi de viespi în plete ni s-adună.

Pe nouri vine spiritul rătăcitor al Pustnicului şi priveşte-ntrebător spre Lucifer. S-aude:

TEOLOGUL

nevăzut

Ca nentrecut iniţiat în lucrurile sfinte
am fost numit de lume doctor invincibilis.
Azi intru-n forma celor drepţi.

O singură-ndoială mă mai chinuie
în cleştele-i de fer,
sunt îngrijat de soarta ta, o, Lucifer!
Răspunde-mi, ţi s-a dat sau nu şi ţie
putinţa mântuirii?
N-aş vrea să cad în erezie.

LUCIFER

O, mare-i cuminţenia cerească cea de veci,
ce bine a ştiut s-aleagă oile dintre berbeci.

Către teolog:

De teamă să nu cazi în erezie - fără ură
tu ceri şi de la dracu-nvăţătură.
În numele lui Dumnezeu, dar cu-ajutorul meu,
în marile şi neuitatele sinoade
din orice întrebări schiloade
ai stors un bob de-nţelepciune.
Dar vezi, acum mi-e greu
să-ţi dau răspuns. Când eu-s în joc,
îmi place să păstrez misterul;
de vrei însă dogmaticei să-i faci un epilog,
iată:
tocmai sosi la judecată
un biet întârziat.
E duhul unui pustnic, vine fără trup,
cât a trăit şi 1-a urât aşa de mult
că la-nviere nu 1-a mai găsit.
Ce crezi - maestre nentrecut?

TEOLOGUL

Mă văd stângaci.
Nici hotărârile din Laudiceea
n-au prevăzut această întâmplare.
Dar meşteşugul mi-1 ascut:
Păcatul - e un rod de-al lutului, de aceea
cred că nimenea nu-1 poate judeca
fără de haina lui de lut.

LUCIFER

Când e vorba de osânde
nu-ndrăznesc cu doctorii angelici să discut.

Către Pustnic:

Nenorocite duh, rămâne deci să te întorci
pe urgisitul bulgăr de pământ,
să-ţi cauţi moaştele de sfânt
şi toate oasele uitate.
De vrei poţi încerca şi-n altă parte:
Ştiu eu? - pe alte stele - şi prin alte zodii.
A racului - pe cât se poate.

Spiritul Pustnicului pleacă.

LUCIFER
singur

De câte ori priveam această ordine divină
şi lumea văduvă de cel din urmă strop
de minte,
aş fi voit în faţa Celui Veşnic blând să mă ridic
în arătarea mea de şarpe fără vină-
şi îmbiindu-i mărul cunoştinţei
umilit să-i zic:
Nu ţi-ar strica, Înalt-Prea-Sfinte,
să guşti din el şi Tu un pic.
[1921]

Table of Contents

Title page
Paşii profetului

Table of Contents

Title page 1
Paşii profetului 1